

Поздовжній розтин — в ванні сонний сом. —
Всі їдуть далі, хоч стерно вломилось.
По вертикалі — хрящ, фрагменти молу
І — кольорова смужка над усім.

Із кубиків буття — все вище — сум
Не вежу Вавилонську — давній мелос, —
Без звуку — стогін, аж легень замало. —
Хай інші — в парі, — він єдиний — сам. —

В воді весільна сукня за рефлектор.
Природа спить, ледь звівшись на лікті.
За обрій суходоли згріб розбійник

Й накрив скарби пінистою різьбою, —
Щоб — на регістрах менших — широчінь.
Не смерть, а — око, що — на дні речей.